

Eenlingen

De enige man of vrouw op je afdeling, hoe handhaaf je je dan? Meer gemengd zou beter zijn, merken Fried, Ina en Vincent. "Maar soms vergeten ze dat ik een man ben."

'Sommige patiënten willen niet door mij worden geholpen'

"Als er iets qua techniek of elektriciteit hapert op de afdeling, dan vragen ze eerst aan mij om het op te lossen. Terwijl ik helemaal geen verstand heb van zulke dingen. Omdat ik de enige man ben binnen de obstetrie van de Gelderse Vallei denken ze misschien dat ik het wel weet. Ik heb een tijd op de ambulance en in de revalidatie gewerkt, maar zit nu al dertig jaar in de obstetrie. Ik heb bewust voor dit 'vrouwen-vak' gekozen, ik heb een hekel aan zieke mannen, haha... Nee hoor, dat is een grapje, maar als enige man heb ik wel een aparte, unieke positie. Ik vind vrouwen boeiende personen om mee te werken. Ze zijn gevoeliger, open en meer met de mensen om hen heen bezig. Sommige patiënten willen niet door mij worden geholpen omdat ik man ben. Dat vind ik soms vervelend, het is toch discriminatie. Maar ik begrijp het ook wel, een aantal vrouwen is misbruikt en dan is een man erbij niet fijn. Op zulke momenten zorgen we ervoor dat een collega mijn werk kan overnemen. Mijn collega's vergeten nog weleens dat ik een man ben. Dan gaat het tijdens de koffietijd alleen maar over de kinderen, school en Zalando. Niet echt mijn onderwerpen, maar inmiddels weet ik hoe ik met hen mee moet praten. Voor de dynamiek zou het leuk zijn als er meer mannen op de afdeling obstetrie zouden werken, dat verbreedt de visie op het vak."

Fried Strik (63) is obstetrieverpleegkundige in de Gelderse Vallei in Ede.

‘Een collega zei: acute hulpverlening is niets voor vrouwen’

“Op dit moment is ongeveer veertig procent van mijn afdeling vrouw, maar vroeger was het misschien tien procent. Toen ik dertig jaar geleden solliciteerde naar een functie op de ambulance, wist ik dat ik voor een vak koos waarin alleen maar mannen werken. Ik had het niet naar mijn zin op de hartbewaking en wilde weer een studie gaan doen. Toen ik net begon, zei een collega tegen mij: ‘De acute hulpverlening is niets voor vrouwen.’ Daardoor raakte ik extra gemotiveerd om te laten zien dat ik er prima op mijn plek zit. Wel was het in het begin ongemakkelijk tussen de mannen, zij dachten dat het niks voor mij was en ik moest het tegendeel bewijzen. Ook toen ik een keer een patiënt naar beneden moest tillen, vroegen de mannen zich af of ik dat wel kon. Nou, dat gaat prima hoor! Mijn collega's merkten dat ze zich een beetje moesten aanpassen aan mij. Zo had de baas bedacht dat er hygiënezakjes voor maandverband op de toiletten moesten komen. Daarvoor hadden ze de boterhamzakjes van de keuken gebruikt, waarop ‘eet smakelijk’ stond. Ik moest op het toilet zo hard lachen... Maar heb er niets van gezegd. Het gebaar was lief bedoeld. Het is wel goed dat er nu meer vrouwen in het acute vak werken, in elk geval in mijn ziekenhuis. De balans is daardoor beter en we vullen elkaar aan. Op de afdeling maakt het geslacht niet meer uit, maar iedereen heeft toch andere interesses en talenten en daardoor vul je elkaar goed aan. Op deze manier kunnen we van elkaar leren.”

Ina Bolt (57) is ambulanceverpleegkundige bij de Regionale Ambulance Voorzieningen UMCG in Drenthe.

‘In mijn team word ik op handen gedragen’

“Van de circa 300 verpleegkundigen die bij KinderThuisZorg werken, ben ik de vijfde man die is aangenomen. In mijn team, met zeven mensen, ben ik de enige. Toen ik nog in het ziekenhuis werkte, wilden soms oudere vrouwen niet door mij worden geholpen. Bijvoorbeeld met douchen, dat vonden zij te intiem. Gelukkig kon een vrouwelijke collega dan mijn taak overnemen. In mijn huidige werk reageren de jongeren en kinderen aan wie ik zorg verleen juist verbaasd én enthousiast als ik kom. De kinderen zien dan iets nieuws,

want normaal komt een vrouw bij hen langs. Dat vind ik leuk om mee te maken, kinderen zijn ook zo open en eerlijk. Toen ik hbo verpleegkunde ging studeren, wist ik dat ik voornamelijk tussen de vrouwen terecht zou komen. Ik wilde die studie doen omdat ik het vak zo leuk vind. Dat ik dan een van de weinige mannen ben, maakt me niets uit. Ik vind het juist wel leuk. In mijn team word ik op handen gedragen. Ze zijn heel blij met mij. Ik merk dat vrouwen alles willen overleggen, terwijl mannen wat nuchterder zijn en sneller

tot een oplossing komen. Voor de variatie en dynamiek binnen het team zou het goed zijn als er meer mannelijke verpleegkundigen zouden zijn. Ik verleen ook thuiszorg aan tienerjongens en voor hen is het soms prettiger om door een man te worden geholpen, iemand met wie je je kan identificeren. Tegenover mij voelen ze minder schaamte, omdat ik hen wellicht beter begrijp.”

Vincent Cremers (24) is verpleegkundige bij KinderThuisZorg en werkzaam in Limburg.

